

מ"ת 31621/02/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו פארה

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 31621-02-14 מדינת ישראל נ' אבו פארה (עציר)

בפני	כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	מוחמד אבו פארה (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצרו עד לתום ההליכים של המשיב.

כתב האישום ותמצית טענות הצדדים

1. למשיב מיוחסות עבירות של שהיה בלתי חוקית בישראל, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); והכשלת שוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

כפי הנתען, ביום 13.2.14 בשעה 13:00 או בסמוך שהה המשיב ליד מסגריה במושב זנוח. השוטרים ליאור בניסטי, מאיר פחימה, אלי טובול, ערן זקרא ואלחנן שרוני (להלן יכוננו בשמותיהם הפרטיים) הגיעו למסגריה וכשהבחינו במשיב הוא החל לברוח ולטפס על מסלעה למרות צעקותיהם לעברו "עצור משטרה". לאחר מרדף קצר נתפס המשיב בידי ליאור ובתגובה הכה בידיו של ליאור מספר פעמים באגרופיו, והשתולל בניסיון להיחלץ ולהימלט.

2. המבקשת עותרת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. לשיטתה, הדבר נדרש בשל השילוב שבין השהיה הבלתי חוקית, על הקושי הנלווה להבטיח את קיום ההליך לאחר שחרור אדם לשטחי הרשות הפלסטינית, ובין העבירות שבוצעו לכאורה כלפי השוטרים.

3. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לעבירת השהיה הבלתי חוקית ולעבירה של הפרעה לשוטר, אך סבר שאין ראיות לתקיפת שוטר. לטענתו המשיב לא ידע שמדובר בשוטרים. עוד טען לאפליה, שכן גב' עינב כהן (להלן: "עינב") אשר הפריעה לשוטרים, חסמה את רכבם, קיללה אותם ותקפה אותם, שוחררה. ב"כ המשיב ביקש לשחרר את מרשו בהפקדה כספית ובחתימת ערבות צד ג'.

4. בתגובה טען ב"כ המבקשת כי הראיות מראות תקיפה של ממש וכי המשיב ידע שמדובר בשוטרים. לטענת

האפליה השיב כי העבירות המיוחסות למשיב חמורות מאלה שיוחסו לעינב, כי שאלת מעצרה נבחנה בשים לב לכך שמדובר בתושבת ישראל, וכי בדעת המבקשת להעמיד גם אותה לדין.

ראיות לכאורה

5. המחלוקת לעניין זה מתמקדת, כאמור, בנושא תקיפת השוטרים. לכן, לא אדון בהרחבה ביתר העבירות המיוחסות למשיב. עם זאת אציין כי מהחומר עולה שהמשיב ניסה להימלט מן השוטרים לא פעם, אלא פעמיים: תחילה הצליח. בחלוף מספר שעות שבו השוטרים למסגריה וראו כי המשיב חזר לעבוד בה. כאשר הבחין בהם ניסה שוב להימלט מידם ונוהל מרדף רגלי שכלל טיפוס המשיב על קיר סלעים ומאבק אליים, בסופו נלכד. לעניין זה ראו דו"חות פעולה של השוטרים אלי, מאיר וליאור.
6. לא ניתן לקבל את עמדת ההגנה בנושא שבמחלוקת. בדו"חות הפעולה תיאור ברור של מאבק אליים בין המשיב לשוטרים בניסיון להיחלץ מידיהם. בכלל זה, לאחר שניסה להימלט אך השוטר ליאור השיגו, נאבק המשיב עם ליאור והכה מספר פעמים על ידיו של ליאור באגרופיו. ליאור תיאר את המכות כבעלות עצמה. המשיב נאבק עם השוטרים, השתולל וניסה לברוח תוך שהוא מכה את ליאור. נדרשה מידה של כוח מצד מספר שוטרים, כדי להכניעו (דו"ח הפעולה של השוטר אלי בעמ' 2 והודעתו בש' 13, דו"ח הפעולה של השוטר ליאור בעמ' 1-2, הודעתו מיום 13.2.14 שעה 17:23 בש' 4-6 והודעתו מיום 13.2.14 שעה 16:36 בש' 12, דו"ח הפעולה של השוטר מאיר בעמ' 1, דו"ח הפעולה של השוטר ערן, דו"ח הפעולה של השוטר אלחנן, דו"ח הפעולה של השוטר טל שלום). אמנם, המשיב טען בחקירותיו שלא התקיף אלא הותקף, אך גרסה זו תבחן בהליך העיקרי ובשלב זה אין בה לגרוע מעצמת הראיות.
7. עוד לא ניתן לקבל כי המשיב לא ידע שמדובר בשוטרים, ואת טענתו בחקירת המשטרה לפיה נמלט משום שחשב שאנשים רוצים לתקוף אותו ולגנוב ממנו כסף (ש' 44 להודעתו מיום 13.2.14 בשעה 13:58). השוטר מאיר ציין כי עם תחילת הימלטותו של המשיב צעק לעברו "עצור משטרה" אך המשיב לא נענה לקריאותיו והמשיך בבריחה. גם לאחר שליאור הודיע למשיב שהוא עצור, המשיך בניסיונות ההימלטות (דו"ח הפעולה של השוטר מאיר, עמ' 1). השוטר אלחנן ציין כי השוטרים רדפו אחר המשיב כשכובעי זיהוי משטרתיים לראשיהם (עמ' 1 לדו"ח הפעולה שלו). ליאור טען כי המשיב החל להימלט מיד כשהבחין בשוטרים (הודעתו מהשעה 16:36, ש' 3), דבר המעיד כי דבר-מה בהופעתם גרם לו להימלט. כל אלה שוללים את טענת ההגנה בנושא.
8. אני קובע, אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב.

עילות מעצר ושאלת החלופה

9. בפסיקה נקבע כי שאלת היותו של נאשם תושב שטחים אינה, בפני עצמה, עילה למעצרו. ועם זאת, מדובר בשיקול רלבנטי במכלול השיקולים וזאת בשל הקלות היחסית של סיכול ההליך עם שחרורו של אדם לשטחי הרשות (ראו למשל בש"פ 11040/03 **חאסן נ' מדינת ישראל** (4.1.04); בש"פ 6339/03 **מדינת ישראל נ' חושיה** (11.7.03). בעניין **טאלאלקה** (בש"פ 10418/08 (15.12.08) נפסק כי במקרים אלה קיים חשש טבוע ומשמעותי מהימלטות אשר, במקרים לא מעטים, מחייב מעצר בפועל. לאחרונה, בעניין

קונדוס (בש"פ 6781/13 (4.11.13)) נקבעו שורת קריטריונים לשקילה ובכללם קיומה וטיבה של עבירה נוספת, והרשעות קודמות.

10. יישום מבחנים אלה בפסיקה מביאני למסקנה, לפיה אין מנוס מהיענות לבקשה והוראה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

11. השיקול הדומיננטי בענייננו הוא החשש מסיכול ההליך. לצד אפשרות ההימלטות הטבעה בסיטואציה של שחרור נאשם לשטחים, במקרה דנן הוסיף המשיב וחסא לכאורה בניסיון עיקש, אקטיבי, חוזר ואלים להימלט מידי השוטרים שניסו לעכבו.

ודוקו: בטרם נמלט כל שעמדה לחובתו היא השהיה הבלתי חוקית. כדי להימנע מתפיסה בגין עבירה זו, ניסה פעם ראשונה והצליח להימלט בריצה מידי השוטרים. בהמשך חזר לשלו אך כאשר הבחין בשוטרים שחזרו למקום ניסה, שוב, להימלט מידיהם, בטפסו על קיר ובהמשך תוך הפעלת כוח כלפי השוטרים, תקיפת אחד מהם, והשתוללות שהצריכה כוח כדי לרסנו.

בכך הראה המשיב כי החשש להימלטות אינו מתמצה בהיותו תושב שטחים. חשש זה מתעצם לנוכח תעוזתו ונכונותו להימלט מידי אנשי המשטרה. על רקע זה לא ניתן, לשיטתי, לתת במשיב את האמון כי ישוב ויתייצב להמשך משפטו. דרושה מידה רבה של תמימות כדי להאמין שהמשיב, שנכון היה למעשים המיוחסים לו, יגיע מרצונו החופשי לדיונים בענייניו, כאשר תלוי ועומד נגדו כתב אישום חמור וכאשר הוא שווה בשטח שבו יכולתן של רשויות החוק לחייבו להתייצב היא מינימלית.

זהו חשש דומיננטי, שנותר בעינו למרות גילו של המשיב והעדרן של הרשעות קודמות. איני סבור כי תנאי שחרור של הפקדה כספית ואף ערבות צד ג' יכולים להתמודד עם חשש זה (השוו: עניין **קונדוס** הנ"ל, בפ"ס' 16).

12. נתתי דעתי לטענת האפליה. אכן קיימות ראיות לכך שעניב, לאחר שהמשיב נתפס, קיללה את השוטרים, חסמה באמצעות רכבה את נתיב הנסיעה שלהם ואף דחפה אחד מהם (דו"ח פעולה של השוטר אלי בעמ' 2 למטה ועמ' 3 למעלה, דו"ח הפעולה של השוטר ליאור בעמ' 1, דו"ח הפעולה של השוטר מאיר בעמ' 2, דו"ח הפעולה של השוטר ערן בעמ' 1, דו"ח הפעולה של השוטר אלחנן בעמ' 1).

המדובר במעשים בוטים, שכפי שהוצהר בדיון יובילו להגשת אישום. ועם זאת, איני סבור שניתן להקביל בין עינב לבין המשיב מבחינת שיקולי המעצר. למשיב מיוחסת עבירת שהיה בלתי חוקית שאינה במחלוקת לצורך הליך זה, בעוד שלגבי עינב, הגם שנחקרה בחשד להעסקת שוהה בלתי חוקי, אין ראיות מוצקות לעניין זה והמשיב עצמו לא טען שהועסק על ידה אלא בידי גבר (הודעותיו מיום 13.2.14 שעה 13:58 ומהשעה 15:54). זאת ועוד, למרות התנהגותה הפסולה-לכאורה כלפי השוטרים, שכללה גם דחיפה, בעניינה של עינב לא מדובר בהפעלת כוח דוגמת זה שהפעיל המשיב ואשר כלל תקיפת שוטר באגרופים ומאבק פיסי. בנוסף, ההכרח במעצרו של המשיב מבוסס בראש ובראשונה על החשש מהימלטות וזאת בשל ניסיונותיו החוזרים לברוח מידי השוטרים, כאשר עינב לא ביצעה מעשים דומים. לכל אלה מתווספת היות המשיב שווה בלתי חוקי, בעוד שעניב הינה תושבת ישראל כך שהחשש הטבוע להימלטות אינו חל בעניינה.

כל אלה מבססים את ההבחנה בין השניים לעניין המעצר, וזאת מבלי לגרוע מכוונותיה של המבקשת להעמיד לדין גם את עינב כפי שהוצהר בדיון.

במכלול השיקולים, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

זכות ערר כדין.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ד, 18 פברואר 2014, במעמד
הצדדים.